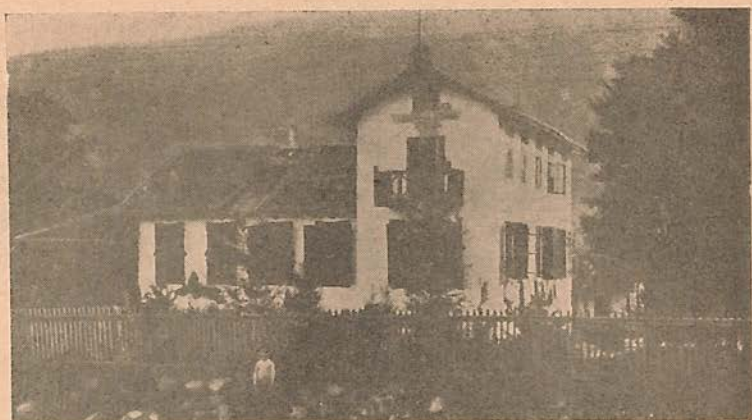

„ур а-а!“ процъпи въздуха. Ученицитъ бърже наскочаха и шумно навлѣзоха въ двора на бъдещето тѣхно жилище. Тѣ не можеха да се наравдатъ на новото си училище. Повечето отъ тѣхъ идваха за пръвъ пѣтъ въ колонията. Учителътъ влѣзе най-подиръ и се изправи подъ старата круша на парка. Ученицитъ скоро заобиколиха своя любимъ учителъ. А той радостенъ хвърли погледъ на вси страни, като че искаше да обгърне цѣлата околностъ и започна съ тихъ гласъ да говори на ученицитъ си: „Прѣди много врѣме тукъ, на сжщото това мѣсто, стоеше едно слабо 10 год. момче, което изглеждаше много по-малко отъ своитѣ години. Това момче си нѣмаше никого, освѣнъ старитѣ родители, които едва изкарваха прѣхраната си, затова

трѣбваше още отъ мѣничко самъ да се грижи за себе си. Винаги трудолюбиво и послушно, то бѣше станало любимецъ на учители и другари. Но често болѣдуваше, защото тежъкъ бѣше неговия животъ. Най-послѣ дойдоха щастливи дни и за него. Сега стои прѣдъ васъ сжщото това момче, но вече доста възрастно. Отъ тогава има 10 години, когато и азъ бѣхъ такъвъ. каквито сте вие, мили дѣца.

Всѣка година, когато дружеството на колониитѣ продава на празника си здравецъ, азъ си спомнямъ за онзи щастливъ день, когато за първи пѣтъ дойдохъ тукъ. И отъ него день колонията стана мой втори домъ“.